

בג"צ 1073/06

וליד רסול קאדר מסאלמה

נגד

1. בית המשפט הצבאי לערעורים באיו"ש

2. מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

[26.03.2006]

כבוד השופט א' א' לוי

כבוד השופט א' גרוניס

כבוד השופט א' רובינשטיין

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר - עו"ד א' גלעדי

בשם המשיבים - עו"ד ה' רייכמן

פסק-דין

השופט א' רובינשטיין:

א. העותר הורשע על פי הודאתו בנסיון לגרימת מוות בכוונה, עבירה לפי סעיף 51(א) לצו בדבר הוראות בטחון (יהודה והשומרון) (מס' 378), תש"ל-1970. עניינה של ההרשעה השתתפותו של העותר בפיגוע ירי שבוצע במרץ 2002 באשדוד. העותר, חבר בארגון התנזים, נהג ברכבה של החוליה,

השתתף באיתור יעד מתאים לפיגוע, ונמלט מהמקום לאחר שהוריד את המחבל המתאבד מהרכב. בפיגוע, במהלכו נורו 93 כדורים לעבר מי שיצאו מפתחו של אולם אירועים, נפצע ילד באורח בינוני. חרף בקשת התביעה להטיל על העותר מאסר עולם, השית בית המשפט הצבאי ביהודה על העותר עונש של 25 שנות מאסר בפועל, ושלוש שנות מאסר על תנאי. בגזר הדין הובא בחשבון כי שותפו של העותר לביצוע הפיגוע, שנדון בגין פעולה זו ועבירות חמורות נוספות, נדון ל-27 שנות מאסר, וכן כי תוצאת הפיגוע לא היתה קטלנית.

ב. ביום 28.6.05 קיבל בית המשפט הצבאי לערעורים את ערעור התביעה, והשית על העותר עונש מאסר עולם. נקבע כי היתה "משמעות קריטית למעורבותו ההדוקה והמכרעת" של העותר בפיגוע, וזאת אף שבפועל היה זה אחר שלחץ על ההדק. כן נקבע שחלקו של העותר היה מרכזי משל שותפו הנזכר, וכן שתלוי ועומד (לעת ההיא) ערעור גם בעניינו של אותו שותף. נגד פסק דין זה הוגשה העתירה, בה נטען כי העונש שהוטל על העותר אינו תואם את סטנדרט הענישה על מעשים מסוג זה במשפט הישראלי. כן נטען, כי נסיבותיו האישיות של העותר הופכות הטלת עונש כה חמור לבלתי סבירה. נטען כי העותר, אב לחמישה ללא עבר פלילי קודם, גויס לתנזים "כמעט בעל כורחו", הודה במיוחס לו והביע חרטה מלאה על מעשיו. בתגובה ביקשו המשיבים לדחות את העתירה על הסף, מן הטעם שאין בית משפט זה יושב כערכאת ערעור על החלטות בית המשפט הצבאי לערעורים. לגופו של עניין, נטען כי אין זה נכון להשוות בין רמת הענישה באזור לבין רמת הענישה בעבירות דומות בישראל. להלן צוין, כי ערעור שהגישה התביעה על גזר דינו של השותף התקבל, ואף עליו הושת עונש מאסר עולם.

ג. לאחר העיון בעתירה ובתגובה אין בידינו להיעתר לעתירה. "הלכה פסוקה היא, כי בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על פסקי דין של בית המשפט הצבאי לערעורים (ראו: בג"צ 6472/98 עוואדה נ' בית הדין הצבאי לערעורים (לא פורסם); בג"צ 837/01 קנאן נ' בית המשפט הצבאי לערעורים (לא פורסם); בג"צ 3291/02 אקרע נ' בית המשפט הצבאי לערעורים (לא פורסם))" (בג"ץ 7333/03 עאטף יאסין נ' בית המשפט הצבאי לערעורים (לא פורסם)). אכן, העותר מבקש כי גישה זו תשתנה, אך איננו רואים מקום לכך; לא למותר לציין כי גם בישראל, ככלל, אין התערבות ערעורית בגלגול שלישי אלא לעיתים לא קרובות, לאחר נטילת רשות. באזורי יהודה ושומרון (ועזה בשעתו) היו שנים רבות שבהן לא היתה ערכאת ערעור, ודבר זה הוסדר לאורך השנים. התערבות בית משפט זה תוכל להישקל אך כאשר המדובר בשאלות מן הסוג שבהן מתערבים בפסיקה של בתי דין שאינם במדרג הערעורי הרגיל. מקרה זה אינו נופל בקהלם. גם לטענה בדבר הצורך בהשוואה בין רמת הענישה באזור לרמת הענישה בישראל אין מקום להיעתר ככלל. עניין זה עומד כמובן בבסיס ההבדלים שבין העונשים הקבועים בחוק הישראלי לבין העונשים בתחיקת הבטחון השוררת באיזור, והוא נובע מן התמודדות עם הנסיבות באיזור. בתי המשפט באיזור רשאים, כמובן, לשוות לנגד עיניהם את הנעשה בישראל בעניינים אלה, אך הדין שהם פועלים לפיו הוא הדין באיזור, ואם פעלו בגדרו אין מקום ככלל להתערבות בכך. משהוברר כי גם על שותפו של העותר הושת עונש מאסר עולם, סרה טענת אי האחידות בענישה. נוכח האמור, אין בידינו להיעתר לעתירה.

ניתן היום, כ"ו באדר תשס"ו (26.3.06).

